

Sygn. akt V CSK 574/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Gminy C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Okręgowego Urzędu [...] w K.
o naprawienie szkody,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600,- (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Miasto C. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 maja 2015 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 listopada 2014 r., którym oddalono powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Okręgowego Urzędu [...] w K. o naprawienie szkody.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona

interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód oparł wniosek na przyczynie oznaczonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując na kwalifikowane naruszenia przepisów postępowania, polegające na „samodzielnym, niedozwolonym uzupełnieniu podstawy faktycznej poprzez samodzielne wyprowadzanie nowych twierdzeń istotnych dla wyniku postępowania, wprowadzenie do postępowania dowodu z urzędu dla udowodnienia faktu nieobjętego twierdzeniami pozwanego” oraz „orzeczenie poza przedmiotem postępowania zakreślonym aktywnością stron”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste,

że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Argumentacja skarżącego nie spełnia opisanych wyżej wymagań, ponieważ, pomimo przedstawienia wnikliwego wyводу na temat natury opisywanych instytucji prawa procesowego, nie wskazał we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania konkretnych twierdzeń i dowodów, które sąd odwoławczy jego zdaniem wprowadził do sprawy z naruszeniem prawa, nie oznaczył w jakim zakresie orzeczono ponad żądanie. Podkreślić należy, że legitymacja bierna wywodzona z normy stanowiącej podstawę roszczenia jest problemem prawa materialnego, a sądy obu instancji zobowiązane były do jej badania z urzędu. Już tylko z tych względów nie można przyjąć, że twierdzona podstawa zachodzi a w sprawie występują uchybienia o cechach oczywistości.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania oraz orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, stosowanym na mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 398⁷ § 1 k.p.c.).

jw

l.n